

ЕМПІРИЧНЕ ПРАВОЗНАВСТВО

УДК 340.15

DOI: <https://doi.org/10.32631/pb.2020.2.14>**ГЕННАДІЙ ЛЕОНІДОВИЧ ГУФМАН,***Харківський національний університет внутрішніх справ;* <https://orcid.org/0000-0002-7247-3099>,e-mail: gufman_g@ukr.net

ДЕРЖАВНА ПОДАТКОВА ПОЛІТИКА В УКРАЇНІ: ІСТОРИКО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ (НА ПРИКЛАДІ ХХ СТОЛІТТЯ)

Досліджено концептуальні основи державної податкової політики в Україні у ХХ столітті в історико-правовому аспекті. Установлено, що з моменту проголошення радянської влади на території України фінансова та податкова системи зазнали серйозної трансформації, економічна політика була спрямована на утримання та зміцнення влади, збереження господарського механізму і створення сприятливих умов для економічного зростання, а економічна програма, проголошена більшовицькою владою, передбачала встановлення прогресивного прибуткового податку, скасування непрямих податків на предмети першої необхідності та встановлення високих податків на предмети розкоші. У перші післяреволюційні роки століття жодних нових видів податків не встановлювалося, тільки розширювалися підстави застосування штрафних санкцій, і лише у 1917 р. вказувалося на необхідність обов'язкового стягнення податків, запроваджених Тимчасовим урядом. Окремо обґрунтовано доцільність авторської періодизації становлення державної податкової політики, в історії якої запропоновано виділяти шість основних етапів.

Ключові слова: податкова система, еволюція становлення податкової системи, політико-правова думка, оподаткування.

Оригінальна стаття

Постановка проблеми

Оподаткування є однією з найдавніших функцій держави, а тому завжди є одним з основних елементів економічного і соціального розвитку суспільства. Зараз в Україні розпочався завершальний етап проведення податкової реформи, що вимагає відносної стабільності законодавства, визначеності невирішених проблем і зростання ролі податкової теорії. Коли період кардинальних змін завершується, на перший план поступово виходить завдання збереження стабільності податкової системи. У сучасних умовах, коли ухвалений Податковий кодекс України орієнтується не на революційний, а на еволюційний розвиток податкових відносин, особливого значення набуває врахування накопиченого історичного досвіду.

У зв'язку з цим звернення до тематики державної податкової політики в Україні в радянський період є цілком закономірним, адже саме під час розбудови та реформування фінансово-економічних відносин принципово нового рівня в умовах перехідної економіки вирішувалися численні завдання, в тому числі і стосовно реорганізації податкової системи. Аналогічна

ситуація тих часів дивним чином багато в чому нагадує сучасну, коли перед державою стоять схожі проблеми у сфері оподаткування, пов'язані з необхідністю удосконалення законодавства та створення ефективних податкових органів. Безперечно, податкова система пододала тривалий історичний шлях становлення і розвитку, накопичивши значний позитивний і негативний досвід. Процес еволюції податкових відносин ґрунтується на цілій низці проміжних етапів, кожному з яких відповідає та чи інша державна політика з притаманними тільки їй характерними рисами і властивостями.

Видається, що дослідження та аналіз організаційно-правових засад формування, функціонування й еволюції податкової політики в Україні має не лише пізнавальне, а й важливе практичне значення, і тому неодмінно сприятиме збагаченню сучасної юридичної науки та дозволить використовувати накопичений попередніми поколіннями досвід. Недостатні вивченість і теоретичне осмислення проблем формування та функціонування в Україні податкової системи в умовах перехідної економіки й наявність великої кількості прогалин у

системі історико-правових знань, пов'язаних з особливостями проведення податкової реформи, і зумовили вибір теми цього дослідження.

Стан дослідження проблеми

Питання, пов'язані з вивченням на науковому рівні проблем становлення та розвитку податкової політики та реалізації окремих функцій держави у фінансовій сфері, привертала увагу сучасних і радянських учених, серед яких В. Д. Гончаренко, О. Д. Святоцький, М. М. Страхов, Г. В. Россіхіна, М. М. Шевердін, О. Н. Ярмиш та ін., однак аналіз та виокремлення концептуальних основ державної податкової політики в Україні в радянський період належить до малодосліджених тем.

Мета і завдання дослідження

Метою цієї статті є комплексне та доктринальне дослідження державної податкової політики в Україні в радянський період в історико-правовому аспекті. Зважаючи на сформульовану мету, *завданнями* цієї наукової статті є аналіз та виокремлення концептуальних основ державної податкової політики в Україні в радянський період, з'ясування особливостей трансформації фінансової та податкової систем і спрямованості економічної політики з моменту проголошення радянської влади на території України та обґрунтування авторської періодизації становлення державної податкової політики.

Наукова новизна дослідження полягає в тому, що робота є першою науковою працею, в якій проаналізовано особливості становлення та здійснення державної податкової політики в Україні у радянський період в історико-правовому аспекті.

Виклад основного матеріалу

З моменту проголошення радянської влади на території України фінансова та податкова система зазнали серйозних трансформацій. Економічна політика була спрямована на утримання та зміцнення влади, збереження господарського механізму і створення сприятливих умов для економічного зростання, а економічна програма, проголошена більшовицькою владою, передбачала встановлення прогресивного прибуткового податку, скасування непрямих податків на предмети першої необхідності та встановлення високих податків на предмети розкоші.

На початку ХХ століття, в перші післяреволюційні роки, жодних нових видів податків не встановлювалося, тільки розширювалися підстави застосування штрафних санкцій, і

лише в Декреті від 7 грудня 1917 р. вказувалося на необхідність обов'язкового стягнення податків, уведених Тимчасовим урядом, зокрема на приріст прибутків, прибуткового податку тощо. У жовтні 1918 р. було ухвалено Декрет про організацію фінансових відділів губернських і повітових виконкомів та одночасно скасовано казенні палати, акцизні управління і фінансові органи місцевого самоврядування [1, с. 321]. Губернський фінансовий відділ складався з таких підвідділів: кошторисно-касового, прямих податків і мит, непрямих податків і секретаріату, а фінвідділ повітового виконкому мав на два підвідділи – кошторисно-касовий і податковий. З інструменту фінансової політики і регулятора ринкових відносин податки були перетворені на знаряддя класової боротьби, засіб економічного придушення не лише «капіталістів і поміщиків», а й великої кількості людей, які належали до середнього класу. Наприклад, запроваджений у 1918 р. надзвичайний десятимільярдний податок має відверто конфіскаційний характер, оскільки всі губернії обкладалися багатомільйонною даниною, яка готувалася як «допомога пролетаріату Європи в завершенні світової революції» [2, с. 74].

Громадянська війна, розруха та знищення селянства породили політику так званого воєнного комунізму, коли приватна торгівля повністю заборонялася, вводилося планове постачання населення товарами першої необхідності (карткова система), запроваджувалися трудова повинність, продрозкладка тощо. За цих умов жодних цивілізованих способів поповнення державної скарбниці апріорі не могло існувати. Основним джерелом доходів центральних органів радянської влади стала емісія грошей, а місцеві органи існували за рахунок контрибуції. У перші роки радянської влади податкова політика відіграла вирішальну роль: система прямого оподаткування, маючи яскраво виражений класовий характер, виконувала поряд із фіскальними функціями завдання підризу економічної міцності заможних класів. Установлення норм вилучень, які практично зупинили всю промисловість, призвело до того, що, втративши податкову базу для прямого оподаткування, держава вдалася до посилення непрямого оподаткування, незважаючи на демагогічні твердження про недопущення його подальшого використання як найбільш несправедливого.

Декрет «Про заміну продовольчої сировинної розкладки натуральним податком» від 1921 р. передбачав єдиний податок на все сільськогосподарське виробництво, але механізм його справляння не був визначений, і в

кінцевому підсумку натуральний податок виплачувався сіном, соломою, картоплею, капустою, медом та іншими продуктами харчування, нараховуючи близько двадцяти найменувань товарів, що, звісно, негативно вплинуло на сільське господарство й населення [3, с. 30]. Ситуація ускладнювалася і тим, що на початку 20-х років ХХ століття податки стягувалися різними органами, які не координувались та не управлялись на загальному рівні.

В умовах нової економічної політики наявні види податків були переглянуті, до них віднесли прямі податки (сільськогосподарський податок, промисловий податок, який охоплював патентний і зрівняльний збори, майновий податок, рентний податок із земель, вилучених із сільськогосподарського обігу, гербові збори, спадкові мита тощо) та непрямі податки (акцизи, митне оподаткування тощо). Прямі податки були зняттям фінансової політики – важелем перерозподілу накопичуваних у процесі господарювання капіталів, водночас вони ставали істотним фактором зростання доходів бюджету. Так, у 1922–1923 рр. прямі податки становили близько 43 % від усіх податкових надходжень до бюджету, у 1923–1924 рр. – 45 %, а у 1925–1926 рр. – 82 % [4, с. 65–72].

Примітно, що в період проголошення нової економічної політики до основних завдань податкової політики належали витіснення приватного власника з усіх сфер виробництва та посилення оподаткування капіталістичних елементів. У нових економічних умовах почали змінюватися і характер податків та їх значущість у забезпеченні дохідної частини бюджету [5, с. 46]. У господарському механізмі, де ціни встановлювалися у плановому порядку, незалежно від попиту і пропозиції, податки перестали бути регуляторами економічних відносин у їх класичному розумінні.

У 30-х роках ХХ століття було створено «постійну нараду по роботі в селі», основною функцією якої було проведення розкуркулення та переселення, а фактично – знищення селянства (наприклад, лише в період 1917–1927 рр. було експропрійовано 1,3–1,4 млн селянських господарств), коли селян нерідко направляли у новостворений ГУЛАГ [6, с. 6]. Крім того, в цей період було проведено реформу сільськогосподарського податку, оскільки до 1930 р. диференціація податкових платежів виявилася такою, що 2,8 % великих господарств зобов'язувалися виплатити 29,6 % усього сільськогосподарського податку, а решта – 70 % податку – покладалася на середні господарства, які у структурі сільського населення

становили 60,4 %, ще понад третину всіх селянських господарств було звільнено від виплати сільгосподатку через бідність [7, с. 66].

Одночасно з реформою податкової системи розпочалася розбудова податкового апарату. Так, відповідно до Положення про народний комісаріат фінансів від 26 липня 1921 р. у складі Наркомфіну було створено Організаційно-податкове управління, яке пізніше перейменували в Управління податками і державними доходами. У губернських і повітових фінвідділах податкові підрозділи залишилися без особливих змін: були скасовані податкові інспектори при повітових фінвідділах і сформовано штат фінінспекторів, який здійснював контроль за справлянням прямих податків і підпорядковувався безпосередньо губернському фінансовому відділу.

У 1925 р. Народним комісаріатом фінансів було ухвалено Положення про зовнішній податковий нагляд, де визначалися права, обов'язки, завдання і функції фінансових інспекторів, їх помічників і фінансових агентів. На зовнішній податковий нагляд покладалися завдання щодо обстеження платників податків, вивчення джерел їх доходів та об'єктів оподаткування, при цьому ведення окладного рахівництва (картки недоїмок, книги, звітні відомості тощо) передавалося касовим органам, а стягування платежів – податковим агентам [8, с. 144].

Нова економічна політика проголошувалася з метою відновлення товарного господарства, відродження практично скасованих грошових податків, відходження від ідей централізму та їх принципів децентралізації і часткової денационалізації. Однак суперечливість податкових рішень, які ухвалювалися на вседержавному рівні, стали наслідком зміцнення планових методів та опосередковувалися в адміністративний контроль, який постійно посилювався через свавілля з боку держави.

Цікаво, що бюрократизація пронизувала всі сфери державного та суспільного життя. Зокрема, податковий апарат Наркомфіну налічував понад 17 тис. працівників, половина з яких входила до складу фінансових органів та департаментів, а інша – в апарат зовнішнього податкового нагляду. З огляду на те, що на той момент з «капіталістичними елементами» як у місті, так і в селі здебільшого було покінчено, податкова реформа 1930-х років внесла зміни і в організацію податкового апарату, основним елементом якого стала податкова інспекція – структурний підрозділ районних і міських фінансових відділів.

Відповідно до положень про податкову інспекцію районних і міських фінансових відділів

і податкових ревізорів 1949 р. в районах і містах, які не мали районного поділу, функціонували податкові інспекції у складі старшого податкового інспектора, дільничних податкових інспекторів, їх помічників, податкових агентів у сільській місцевості та працівників бухгалтерії. Структура і штатна чисельність кожної інспекції визначалася кількістю платників податків, територіальною та економічною характеристикою міста (району). У великих містах до складу податкових інспекцій входили інспектори з податків із заробітної плати робочих і службовців, місцевих податків з підприємств, установ та організацій і з державного мита.

У 1959 р. управління податків і зборів, податкові відділи та інспекції були перейменовані, відповідно, в управління, відділи й інспекції державних доходів. Разом із тим, їх функції практично залишилися незмінними, а Управління державних доходів Міністерства фінансів продовжувало займатися плануванням надходжень податків та інших доходів у цілому по СРСР і по союзним республікам, стежило за виконанням плану надходжень платежів у державний бюджет, розробляло проекти ставок податку з обігу на промислові та продовольчі товари, проводило ревізії, перевірки й обстеження роботи з державних доходів у міністерствах фінансів союзних республік, а також у місцевих фінансових органах і виконувало інші роботи.

На території України зазначені функції виконувалися Управлінням державних доходів Міністерства фінансів, а структурними елементами управління і відділів були підрозділи по податку з обігу, відрахувань від прибутку та інших доходів, податків і зборів з населення, планування та обліку тощо.

Основна робота зі систематичного контролю за виконанням планів державних прибутків, правильним обчисленням і своєчасним надходженням усіх платежів у бюджет покладалася на міські та районні інспекції з державних доходів, які входили в структуру районного (міського) фінансового відділу виконкому відповідної ради народних депутатів. Чисельний склад інспекції залежав від обсягу виконуваних робіт. Очолював інспекцію начальник, якщо у штаті було понад 10 працівників, або старший інспектор, якщо їх було менше десяти. Роботою інспекції державних доходів керував завідувач міським (районним) фінансовим відділом, який вирішував питання прийому на роботу й переміщення з однієї посади на іншу, визначав порядок роботи інспекторського складу тощо. На працівників районних (місь-

ких) інспекцій державних доходів покладалася обов'язок здійснювати постійний контроль за надходженням від підприємств та організацій платежів у бюджет, проведення документальних перевірок за отриманими звітами і первинними бухгалтерськими документами. Інспектори та економісти розробляли пропозиції щодо забезпечення своєчасного виконання планів надходження платежів у бюджет, вивчали додаткові джерела доходів, вели облік підприємств та організацій, зобов'язаних вносити платежі в бюджет, і виконували інші контрольні функції.

У роки Другої світової війни було введено нові податки й переглянуто і змінено існуючі; якщо до війни податки з населення становили приблизно 5 % доходів бюджету, то під час неї вони досягли вже 13 %. Зростання податкових надходжень на війну було забезпечено за рахунок запровадження 100 % надбавки до сільськогосподарського і прибуткового податків, яка була скасована у 1942 р. у зв'язку з введенням військового податку. У підґрунтя військового податку було покладено принцип подушного оподаткування, що дозволило збільшити контингент платників за рахунок осіб, які раніше не були платниками податків (за період із 1942 по 1945 рр. надходження грошових коштів зі справляння військового податку становило близько третини всього бюджету).

Наприкінці 1941 р. влада запровадила такі податкові зобов'язання, як податок на холостяків, самотніх і малосімейних громадян, призначений для покриття державних витрат для надання допомоги самотнім і багатодітним матерям та виховання дітей, батьки яких загинули під час війни, і хоча цей податок започатковувався як тимчасовий, його було скасовано лише у 80-х роках ХХ століття, при чому із 1944 р. його зобов'язували сплачувати і громадян, які мали лише одну дитину або двох.

У цілому ж у роки Другої світової війни були внесені серйозні зміни в чинні на той час податки: переглянуто ставки сільськогосподарського податку, посилено диференціацію ставок прибуткового податку, змінено порядок його справляння, скасовано культзбір для збільшення доходів місцевих бюджетів, а як обов'язкові платежі були введені податок з будівель, земельна рента й разовий збір на колгоспних ринках, а місцевим радам на своїй території в містах дозволялося вводити збір із власників худоби.

У повоєнні роки державний бюджет був підпорядкований вирішенню найважливішого завдання – ліквідації наслідків війни і відновлення зруйнованого господарства країни.

Зростання надходжень у бюджет у вигляді податку з обігу і відрахувань від прибутку відновлених промислових підприємств дозволило трохи знизити податки з населення. З 1 січня 1946 р. було скасовано військовий податок, а з вересня того ж року підвищено неоподатковуваний мінімум для робітників і службовців. У наступні роки були внесені істотні зміни в сільськогосподарській і прибутковий податки. У повоєнний період населення було зобов'язане сплачувати такі податки: прибутковий податок з населення, податок на холостяків, самотніх і малосімейних громадян СРСР, сільськогосподарський податок, земельний податок тощо. Крім того, стягувалися місцеві збори з населення, які встановлювалися республіканськими органами влади з метою часткового відшкодування витрат з організації туризму, аматорського рибальства і полювання та інших послуг, що надаються громадянам, кошти від яких надходили до бюджетів республік.

У 60–70-х роках ХХ століття було зроблено низку спроб реформувати податкову систему. Безумовно, позитивною була помічена тенденція збільшення прибутку, який залишався в розпорядженні підприємств (наприклад, у 1965 р. частка таких коштів становила близько 26 %, у 1979 р. – 43 %, а у 1985 р. – 59 %). Крім того, податки з населення являли собою додаткове джерело формування дохідної бази державного бюджету (частка цих податків у бюджеті тоді була досить невеликою: в 1940 р. – 5,2 %, у 1960 р. – 7,3 %, у 1970 р. – 8,1 %, у 1980 р. – 8,1 %, у 1985 р. – 7,7 %) [9, с. 86].

Водночас усі структурні елементи розподільних відносин визначалися на підставі встановлених зверху нормативів, що виключало можливість підприємствам проявити самостійність у розпорядженні фінансовими ресурсами і виражалося в переважанні інтересів «центру» і галузевих міністерств. Як уявляється, ця спроба реформування податкової системи в умовах командно-адміністративної системи була приречена на невдачу [10, с. 202–203]. У подальшому фінансова система еволюціонувала в напрямку, протилежному процесу загальносвітового розвитку: від оподаткування вона перейшла до адміністративних методів вилучення прибутку підприємств

і перерозподілу фінансових ресурсів через бюджет країни, а повна централізація грошових коштів і відсутність будь-якої самостійності підприємств у вирішенні фінансових питань позбавляли господарських керівників будь-якої ініціативи і поступово підштовхували країну до фінансової кризи [11, с. 137].

Як позитивні аспекти реалізації державної податкової політики у зазначених хронологічних межах можна виділити ліквідацію ідеї про неможливість використання податкових форм відносин держави і підприємств як самостійно господарюючих суб'єктів, розробку одного з основоположних принципів податкової теорії – принципу дії єдиної ставки оподаткування для всіх підприємств незалежно від форми власності, спробу запровадження державного регулювання коштів, які направляються за допомогою податкових методів, законодавче визначення та обґрунтування системи пільг, які надавались підприємствам, установам та організаціям.

Висновки

Державну податкову політику в Україні у ХХ столітті можна структурувати шляхом виділення таких етапів еволюції податкової системи: перший етап (1918–1921 рр.) – ліквідація податкової системи; другий етап (1921–1930 рр.) – відновлення та розвиток системи оподаткування в умовах нової економічної політики; третій етап (1931–1939 рр.) – ліквідація податкової системи, започаткованої під час періоду нової економічної політики, проведення нової реформи у сфері оподаткування, запровадження нових видів податків та фінансових зобов'язань; четвертий етап (1945–1960 рр.) – часткове відновлення податкової системи як результат мобілізації ресурсів у повоєнний період; п'ятий етап (1960–1964 рр.) – часткова ліквідація окремих повоєнних пережитків податкової системи, істотні зміни у формах і методах акумуляції централізованих і децентралізованих фондів грошових ресурсів; шостий етап (1965–1989 рр.) – реформування податкової системи, сьомий етап (із 1990 р.) – початок повномасштабного відновлення податкової системи та її подальший розвиток в умовах незалежності України.

Список бібліографічних посилань

1. Волобуев П. В. Экономическая политика Временного правительства. М., 1962. 484 с.
2. Александров А. М. Пошлины и налоги на обращение. Ленинград : Госфиниздат СССР, 1929. 133 с.
3. Струмилин С. Г. Очерки советской экономики: ресурсы и перспективы. М. : Гос. изд-во, 1930. 534 с.
4. Абезгауз Г. М., Бутков Д. А. Методология исследования контрреволюционных финансистов. *Финансовые проблемы*. 1931. № 1. С. 65–72.
5. Микеладзе П. В. Косвенные налоги. Ленинград : Финиздат НКФ СССР, 1927. 124 с.
6. Альский А. О. Денежные налоги и финансово-налоговая политика. М., 1922. 196 с.

7. Понтович Э. Э. Финансовый контроль. М. : Финиздат НКФ СССР, 1928. 110 с.
8. Кутлер П. Н. Сельскохозяйственный кредит. *Очередные вопросы финансовой политики*. 1922. № 2. С. 144–146.
9. Трифонов И. Я Ликвидация эксплуататорских классов в СССР. М. : Политиздат, 1975. 406 с.
10. Дьяченко Е. П. История финансов в СССР. М. : Наука, 1978. 495 с.
11. Карпенко В. И. Финансовая статистика: статистика налогов и бюджетов. Ленинград : Гос. фин. изд. СССР, 1929. 251 с.

Надійшла до редколегії 13.06.2020

ГУФМАН Г. Л. ГОСУДАРСТВЕННАЯ НАЛОГОВАЯ ПОЛИТИКА В УКРАИНЕ: ИСТОРИКО-ПРАВОВОЙ АСПЕКТ (НА ПРИМЕРЕ XX ВЕКА)

Исследованы концептуальные основы государственной налоговой политики в Украине в XX веке в историко-правовом аспекте. Установлено, что с момента провозглашения советской власти на территории Украины финансовая и налоговая системы подверглись серьезным трансформациям, а экономическая политика была направлена на содержание и укрепление власти, сохранение хозяйственного механизма и создание благоприятных условий для экономического подъема. Экономическая программа, провозглашенная большевистской властью, предусматривала установление прогрессивного подоходного налога, отмену косвенных налогов на предметы первой необходимости и установление высоких налогов на предметы роскоши. Первые послереволюционные годы века никаких новых видов налогов не устанавливалось, только расширялись основания применения штрафных санкций, и лишь в 1917 г. указывалось на необходимость обязательного взыскания налогов, введенных Временным правительством. Отдельно обоснована авторская периодизация становления государственной налоговой политики, историю которой предложено делить на шесть основных этапов.

Ключевые слова: *налоговая система, эволюция становления налоговой системы, политико-правовая мысль, налогообложение.*

GUFMAN G. L. STATE TAX POLICY IN UKRAINE: HISTORICAL AND LEGAL ASPECT (BASED ON THE EXAMPLE OF THE XX CENTURY)

The scientific article is focused on the research of conceptual bases of public policy in Ukraine in the XX century in the historian legal discovery.

The author has established that a financial and tax system, from the moment of declaration of the Soviet power in the territory of Ukraine, underwent serious transformation, the economic policy was directed to maintenance and strengthening of the power, preservation of an economic mechanism and creating favorable conditions for economic recovery. And the economic program is proclaimed still the Bolshevik power provided: Establishment of the progressive income tax; to cancellation of indirect taxes on necessities; establishment of high taxes on luxury goods. At the first stages of the XX century no new types of tax were established, behind an exception the expansion of the bases of application of penalties and only in 1917 it was indicated the need of legal collection of the taxes imposed by provisional government.

It defined that the new economic policy was proclaimed for the purpose of restoration of commodity economy, revival of almost cancelled monetary taxes, from the ideas to a central and their principles of decentralization and partial denationalization. However, discrepancy of the made tax decisions, which took root on general level, turned out to be consequence strengthening of planned methods and mediate in administrative control, which constantly amplified arbitrariness from the state.

The attention has been focused on the fact that post-war years of the government budget was subordinated to the solution of the major task to mitigation of consequences of war and restoration of the destroyed economy of the country. Growth of receipts in the budget in the form of tax from a turn and assignments from the profit of the restored industrial enterprises allowed to lower taxes on the population a few. Since January 1, 1946 a war tax was cancelled, and since September of the same year the free minimum for workers and employees was raised.

The author has reasonably introduced the need for the periodization of the formation of the public tax policy, which is offered for considering through a prism of division into six main stages.

Key words: *tax system, evolution of formation of the tax system, political and legal thought, taxation.*